

Sygn. akt I Ca 160/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Anna Lechowicz

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa M. M.

przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Zarządowi (...) w B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 30 stycznia 2013 r. sygn. akt I C 199/12

I. zaskarżony wyrok w punkcie 1 zmienia w ten tylko sposób, że ustala płatność odsetek na dzień 30 stycznia 2013 r. w miejsce 16 lutego 2012 r. ;

II. w pozostałym zakresie apelację oddala;

III. zasądza od Skarbu Państwa – (...) Zarządu (...) w B. na rzecz powoda M. M. 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu przed sądem drugiej instancji.

Sygn. akt I Ca 160/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - (...) Zarządu (...) w B. na rzecz powoda M. M. kwotę 25 900 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lutego 2012 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 712 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Rejonowy następujących ustaleń:

Powód M. M. jest właścicielem działki nr (...) o powierzchni 0,56 ha, położonej w miejscowości M., gmina Ł.. Powód ogroził część przedmiotowej działki. Na działce jest przyłącze energetyczne, blaszany przenośny garaż i drewniana altanka bez ścian. Powód obecnie wykorzystuje przedmiotową działkę w celach rekreacyjnych. Powód zamierzał wybudować na przedmiotowej działce dom jednorodzinny z garażem. W lutym 2008 roku powód uzyskał decyzję o warunkach zabudowy na tej działce polegającą na budowie budynku mieszkalnego, jednorodzinnego z garażem. Działka położona jest między drogą przebiegającą przez miejscowość M. a ogrodzeniem lotniska wojskowego. Za ogrodzeniem na terenie lotniska znajdują się hangary na samoloty

i pas startowy. Hałas emitowany przez lotnisko przekracza dopuszczalny poziom hałasu

w porze dziennej i nocnej. Z tego względu w dniu 9 lutego 2010 roku Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę Nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego Ł.. Przedmiotowa uchwała weszła w życie

13 kwietnia 2010 roku. Działka jest położona w podobszarze A obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego w/ w uchwałą. Uchwała ogranicza właścicieli działek położonych

w obszarze ograniczonego użytkowania w ten sposób, że nie mogą oni skutecznie dochodzić zaniechania emisji hałasu przez lotnisko. Ponadto w podobszarze A uchwała wprowadziła zakaz: przeznaczania terenu pod zabudowę mieszkaniową jedno -

i wielorodzinną, zagrodową i zamieszkania zbiorowego oraz mieszkaniowo-usługową; tworzenia terenów rekreacyjno-wypoczynkowych; tworzenia stref ochronnych i uzdrowisk, przeznaczania terenu pod budowę: szpitali, domów opieki społecznej, obiektów związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży; budowy budynków jedno- i wielorodzinnych oraz zamieszkania zbiorowego, zagrodowych, mieszkaniowo-usługowych, szpitali, domów opieki społecznej, obiektów związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży; zmiany sposobu użytkowania obiektów budowlanych w całości lub części na budynki mieszkalne jedno - i wielorodzinne oraz zamieszkania zbiorowego, mieszkaniowo-usługowego oraz na zabudowę zagrodową i na szpitale, domy opieki społecznej oraz obiekty związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży.

W podobszarze A dopuszczalna jest zmiana sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych

w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

Wartość rynkowa działki nr (...) uległa obniżeniu przez konieczność znoszenia hałasu związanego z funkcjonowaniem lotniska wojskowego w Ł. o kwotę 25 900 zł. Natomiast pełnomocnik powoda wystosował do pozwanego pisemne przedsądowe wezwanie do zapłaty w styczniu 2012 roku. W wezwaniu tym jako termin płatności wskazał dzień 15 lutego 2012 roku.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne.

Sąd wskazał. Iż zgodnie z art. 129 ust.2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 roku Nr 25, poz.150 z późniejszymi zmianami) w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.

Na podstawie wyżej wymienionego przepisu powodowi przysługuje od pozwanego odszkodowanie w kwocie 25 900 zł, o którą to kwotę zmniejszyła się wartość przedmiotowej nieruchomości na skutek utworzenia strefy ograniczonego użytkowania wokół lotniska wojskowego w Ł..

W ocenie Sądu okoliczność nie wskazania przez pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2012 roku - rozszerzającym powództwo - czy cała żądana kwota 25 900 zł dotyczy odszkodowania z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości nie stała na przeszkodzie wyinterpretowania z kontekstu, że rozszerzenie powództwa do 25 900 zł odnosiło się do żądania odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości, ponieważ żądana kwota jest

równa kwocie podanej przez biegłego A. D. a rozszerzenie powództwa nastąpiło bezpośrednio po wydaniu opinii przez biegłego.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 455 k.c. zasądzając je od dnia następnego po dniu wskazanym przez powoda w pisemnym wezwaniu do zapłaty skierowanym do pozwanego. W pozostałym zakresie (za okres przed 16 lutego 2012 roku) żądanie zasądzenia odsetek od kwoty żądania głównego Sąd uznał za niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c., a ponieważ powód uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania (część odsetek od żądania głównego), dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wszystkie koszty poniesione przez niego, w tym opłatę od pozwu 1 295 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 2 400 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

Z rozstrzygnięciem Sądu nie zgodził się pozwany zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu, a co za tym idzie sprzeczność co do istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.
- naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 321 k.p.c. poprzez zasądzenie odsetek od żądanej kwoty za okres poprzedzający wytoczenie powództwa mimo braku wniosku powoda w tym zakresie; naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, ze szczególnym wskazaniem na pominięcie zarzutów powoda złożonych do opinii sporządzonej przez biegłego;
- naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 29 k.p.c. poprzez prowadzenie sprawy przez sąd niewłaściwy miejscowo;
- niewłaściwe nałożenie na pozwanego, który jest jednostką organizacyjną Ministerstwa Obrony Narodowej obowiązku zwrotu kosztów procesu, wbrew treści art. 94 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Konkludując pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa, o zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie obciążenia powoda kosztami procesu, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji; zmianę pkt. 3 wyroku poprzez zwolnienie pozwanego z konieczności uiszczenia na rzecz powoda kwoty 1 295 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie częściowo.

Rozpoznając zarzuty pozwanego Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż postępowanie apelacyjne oparte jest na apelacji pełnej cum beneficio novorum, której istota polega na tym, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę ponownie, to znaczy jeszcze raz bada sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji. (zobacz: uchwała składu siedmiu sędziów, mająca moc zasady prawnej z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55).

Sąd drugiej instancji, zachowując pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia, ma obowiązek merytorycznie rozpoznać sprawę, nie ograniczając się tylko do skontrolowania legalności orzeczenia

wydanego przez sąd pierwszej instancji. Rozpoznając sprawę kontynuuje postępowanie rozpoczęte w sądzie pierwszej instancji.

Jest również sądem, który przeprowadza - jeśli zachodzi konieczność - własne postępowanie dowodowe, w którym istnieje możliwość powtórzenia i uzupełnienia dowodów przeprowadzonych w sądzie pierwszej instancji oraz uwzględnienia nowych faktów i dowodów.

Skoro istotą postępowania apelacyjnego jest merytoryczne sądzenie sprawy, to sąd drugiej instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji.

Realizując ten obowiązek Sąd Okręgowy poszerzył materiał dowodowy poprzez uzupełniające przesłuchanie biegłego A. D. na okoliczności związane z wydaniem opinii i pomimo - zasadnie wskazanej - lakoniczności uzasadnienia Sądu I instancji Sąd Okręgowy po uzupełnieniu materiału dowodowego posiadał wystarczające dane dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Dokonując oceny dowodów Sąd Okręgowy uznał, że opinia biegłego A. D. jest przekonywającą. Biegły dokonał analizy porównawczej transakcji sprzedaży nieruchomości podobnych, czyniąc wnikliwe i szczegółowe wnioski pod kątem wielorakich cech nieruchomości, również ze względu na źródła oddziaływania na nie hałasu.

Przede wszystkim należy wskazać, że dla miejscowości M. nie ma aktualnego planu zagospodarowania przestrzennego a zgodnie z ustawą i gospodarce nieruchomościami obowiązuje tam Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Ł. – Uchwała nr (...) z dnia 6 lutego 2008 roku. Ponadto strona powodowa przedstawiła wydaną dla tej działki decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, która na nieruchomości dopuszcza zabudowę z zastosowaniem odpowiedniej izolacji przeciwdźwiękowej (opinia biegłego k. 85-86).

W takiej sytuacji zarzut pozwanego, iż nieruchomość powoda stanowi gospodarstwo rolne a poprzez to wyrządzoną szkodę należy rozpatrywać wyłącznie w granicach ograniczeń w użytkowaniu tegoż gospodarstwa nie może się ostać.

Skoro dla działki istnieje decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania to właściciel może nią rozporządzać nie tylko jako gruntem rolnym, ale także z uwzględnieniem takiego jej przeznaczenia jakie wynika z tej decyzji. Jest to bowiem uprawnienie wynikające z własności i strona pozwana nie może ograniczać w tym zakresie swobody powoda zagwarantowanej Konstytucją.

Ponadto samo utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania wskazuje na negatywne oddziaływanie lotniska na środowisko w stopniu wymagającym wprowadzenia ograniczeń w wykonywaniu prawa własności. Ograniczenia te musi respektować każdy właściciel nieruchomości.

Właściciele nieruchomości mogą więc dochodzić odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości nie tylko wówczas, gdy wykażą, że zamierzają z niej korzystać w inny sposób niż obecnie, ale wystarczające jest wykazanie, że ograniczenia wynikające z wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania mają wpływ na wartość ich nieruchomości, ponieważ ograniczenia w sposobie korzystania powodują konieczność ich znoszenia przez każdego następnego właściciela. Zatem dopóki będzie istniał obszar ograniczonego użytkowania, dopóty będą one obowiązywały na jego terenie.

Zgodnie z art. 129 ust. 2 powoływanej ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości, co skutkuje zmniejszeniem aktywów właściciela i koresponduje z pojęciem straty w rozumieniu art. 361 § 2 kc.

Obniżenie wartości nieruchomości, która jest dobrem inwestycyjnym, stanowi wymierną stratę niezależnie od tego, czy właściciel zamierza ją zbyć z wykorzystaniem aktualnego jej przeznaczenia, czy też nie zamierza podjąć w tym kierunku żadnych działań. Przesłanką roszczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska nie jest bowiem jej zbycie. Odszkodowanie nie jest też ograniczone do rzeczywistej straty, ponieważ obowiązuje zasada pełnej odpowiedzialności odszkodowawczej za wprowadzenie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości.

W zakresie wysokości szkody natomiast wskazać należy, iż utrata wartości rynkowej nastąpiła wskutek objęcia jej strefą ograniczonego użytkowania, która spowodowała uciążliwość lokalizacyjną, gdyż granica działki przylega do granic lotniska i przebiega około 50 metrów od hangarów.

Powyższe powoduje, iż lokalizacja - jako jedna z pięciu podstawowych cech rynkowych – obok kształtu działki, uzbrojenia i naniesień, powierzchni i przeznaczenia - ma wpływ na cenę i powoduje zmniejszenie jej wartości w granicach od 20% do 35%, a w tej sprawie lokalizacja przylegającego do niej lotniska wpływa na zmniejszenie ceny w 30%.

Budowana droga (...) nie znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie działki powoda i z tego powodu nie została uwzględniona jako okoliczność zwiększająca uciążliwość lokalizacyjną.

Wartość rynkowa nieruchomości została ustalona przy zastosowaniu podejścia porównawczego metodą korygowania średniej ceny nieruchomości podobnych współczynnikami korygującymi wartości przypisane cechom tych nieruchomości.

Cena minimalna nieruchomości porównawczych została określona na 5,50 zł za m², cena maksymalna na 24,4 zł za m² a cena średnia na 15,40 zł za m².

Dzieląc cenę maksymalną przez cenę średnią uzyskuje się górny współczynnik korygujący na poziomie 1,58, a dzieląc cenę minimalną przez cenę średnią uzyskuje się dolny współczynnik korygujący na poziomie 0,55.

Następnie mnożąc procentową wagę cechy przez współczynniki korygujące: górny i dolny uzyskuje się wartość współczynnika określającego cechę rynkową, która w przypadku lokalizacji uciążliwej w tej sprawie wynosi U₁ - 0,17 a w przypadku lokalizacji nieuciążliwej wynosi U₂ - 0,47.

Powyższe oznacza, iż przy uwzględnieniu sumy wartości współczynników określających wszystkie pięć cech rynkowych uzyskuje się wartość współczynnika korygującego cenę nieruchomości z uciążliwą lokalizacją na poziomie 0,81 a nieruchomości z nieuciążliwą lokalizacją na poziomie 1,11.

Zatem w tej sprawie wartość rynkowa nieruchomości - gdyby nie była położona w bezpośrednim sąsiedztwie lotniska - wynosiłaby 95 726 zł, a z uwagi na sąsiedztwo lotniska – wynosi 69 845 zł.

Stąd należy przyjąć, że wartość nieruchomości zmniejszyła się na skutek uciążliwości związanej z funkcjonowaniem lotniska o 25 900 zł. (opinia biegłego k. 87 - 91, zeznania biegłego A. D. nagranie rozprawy z dnia 26 czerwca 2013 roku minuta 00:01:26 do 00:20:58).

Wskutek ograniczeń korzystania z nieruchomości wprowadzonych uchwałą Sejmiku Województwa (...) z dnia 9 lutego 2010 roku Nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego Ł.. wartość rynkowa nieruchomości powoda uległa zmniejszeniu o co najmniej 25 900 zł.

W zakresie podstawy prawnej dochodzonego przez powoda roszczenia Sąd Okręgowy przyjął, że w niniejszej sprawie zachodzi krzyżowanie się norm prawnych art. 129 ust. 2 i 136 ust. 1 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. oraz art. 435 kc, gdy chodzi o roszczenia odszkodowawcze za zmniejszenie się wartości nieruchomości w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z niej.

Roszczenie powoda z tego tytułu znajdowało uzasadnienie w przepisach art. 129 ust. 2 w zw. z art. 135 ust. 1 i art. 136 Prawo ochrony środowiska i na tej podstawie na rzecz powoda należało zasądzić od pozwanego 25 900 zł.

W zakresie odsetek wskazać należy, że zgodnie z art. 481 § 1 kc należne są powodowi dopiero od dnia ogłoszenia wyroku, bowiem wysokość odszkodowania została ustalona na podstawie art. 361 § 2 kc według cen z daty wyrokowania, zatem od dnia ogłoszenia wyroku pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia. Wcześniej wysokość szkody poniesionej przez powoda, a polegającej na utracie wartości należącej do niego nieruchomości nie była ustalona w sposób obiektywny i z tej przyczyny w sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 455 kc.

Co do zarzutu niewłaściwości sądu wskazać należy, że strona powodowa wytaczając powództwo z deliktu właściwość sądu oparła na art. 35 kpc, a więc dokonała wyboru sądu właściwego. Uprawienie skorzystania z właściwości przemiennej sądu jest prawem powoda i z jego skorzystania nie można czynić mu zarzutu. Powód mógł, ale nie musiał wytaczać powództwa przed sąd właściwości ogólnej, tj. zgodnie z treścią art. 29 kpc przed sąd właściwy miejscowo według właściwości jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie.

Sąd Rejonowy nie naruszył natomiast art. 328 § 2 kpc, gdyż wyjaśnił motywy podjętego rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. W treści uzasadnienia wskazano, że na podstawie opinii biegłego wartość szkody została określona na 25 900 zł. Fakt ten Sąd Rejonowy uznał za udowodniony. Natomiast strony do oceny Sądu nie przedstawiły innych dowodów, stąd nie istniała potrzeba analizowania przyczyn przemawiających za odmową im mocy dowodowej i wiarygodności. Zarzuty wskazane przez powoda do opinii sporządzonej przez biegłego (pismo k 103-105) zostały częściowo wyjaśnione przez Sąd Okręgowy a częściowo pozostają bez związku z przedmiotem rozstrzygnięcia (np. pytanie czy nieruchomość przed wejściem w życie uchwały była dostatecznie wyciszona zgodnie z normami prawa budowlanego) skoro znajduje się tam drewniana altanka bez ścian i blaszany przenośny garaż a powód poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej zrezygnował z popierania powództwa w części dotyczącej zwrotu nakładów na ewentualną budowę w przyszłości budynku mieszkalnego z garażem. Podobnie pytanie dotyczące przekroczenia na nieruchomości powoda dopuszczalnych norm hałasu w dzień i w nocy jest pytaniem bezprzedmiotowym, skoro w tym obszarze została stworzona strefa ograniczonego użytkowania właśnie z uwagi na przekroczenie dopuszczalnych norm hałasu (§ 2 uchwały z dnia 9 lutego 2010 roku Sejmiku Województwa (...))

Nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego Ł.).

Podobnie ocenić należy zarzut związany z zaniechaniem przez Sąd wyjaśnienia zakresu rozszerzenia powództwa.

Sąd Rejonowy uznał, że rozszerzenie powództwa dotyczy zmniejszenia wartości nieruchomości, przyznając równocześnie, że powód nie wskazał czy jego żądanie dotyczyło właśnie odszkodowania za utratę wartości nieruchomości czy też nakładów na rewitalizację akustyczną. Sąd miałby obowiązek doprecyzowania rzeczywistej woli stron, ale tylko wówczas, gdy z treści pisma nie można było wyinterpretować sposobu rozumowania jego autora, co w niniejszej sprawie nie zachodziło.

Wbrew ocenie skarżącego Sąd Rejonowy w wyroku odniósł się również do żądania strony powodowej domagającej się zasądzenia określonej kwoty tytułem poniesienia zwiększonych nakładów na budowę budynku mieszkalnego z garażem.

Powództwo w tym zakresie nie zostało cofnięte - choć pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2012 roku (k. 72v) sygnalizował taką możliwość - i na okoliczność wysokości tak rozumianej szkody powód nie zainicjował postępowania - gdyż w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2012 roku (k. 114) poparł wyłącznie wniosek o przesłuchanie stron, pomijając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu akustyki budowlanej. Na okoliczności wskazane w pozwie - więc obowiązkiem Sądu było merytoryczne rozpoznanie także tego roszczenia. Sąd Rejonowy orzekł o tym w punkcie 2 wyroku oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Skarżący zasadnie podnosi, iż Sąd Rejonowy nie odniósł się do tego żądania w uzasadnieniu, jednakże wobec oddalenia przez Sąd Rejonowy powództwa w pozostałym zakresie (czyli ponad kwotę 25 900 zł z odsetkami za okres przed 16 lutego 2012 roku) uchybienie to nie ma istotnego znaczenia wobec obowiązku sądu drugiej instancji ponownego rozpoznania sprawy.

Sąd Okręgowy wyjaśnia, że powództwo w zakresie nakładów na rewitalizację akustyczną podlegało oddaleniu wobec zaniechania przez powoda przeprowadzenia dowodów co do zasady i wysokości tak rozumianej szkody.

Skarżący pozostaje także w błędzie co do prawa, gdyż z treści art. 94 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie wynika zwolnienie z obowiązku zwrotu kosztów procesu należnych przeciwnikowi wygrywającemu sprawę w instancji, czy także zwolnienie z wydatków.

Z treści przepisu wynika, że zwolnienie dotyczy wyłącznie tej części kosztów sądowych, które są opłatami sądowymi i funkcjonuje w stosunkach pomiędzy Skarbem Państwa reprezentowanym przez właściwą *statio fisci* a Skarbem Państwa reprezentowanym przez właściwą jednostkę sądową. Stąd zwolnienie takie funkcjonuje również w sytuacji w której z mocy przepisu szczególnego (art. 113 ustawy o kosztach sądowych) Skarb Państwa lub instytucja państwowa mieliby uiścić opłatę sądową za zwolnioną od opłat drugą stronę.

Innymi słowy, niedopuszczalne jest zasądzenie od występującego w charakterze strony pozwanej Skarbu Państwa opłat sądowych, od których strona powodowa była zwolniona, a obowiązek ich zwrotu obciąża stronę pozwaną.

Natomiast w tej sprawie powód nie korzystał w sprawie ze zwolnienia od opłat i dlatego strona pozwana obowiązana jest do zwrotu na jego rzecz poniesionych przez niego kosztów procesu, w tym opłaty od pozwu w wysokości 1 295 zł

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 kpc należało zmienić tylko w zakresie odsetek ustawowych i zasądzić je od dnia 30 stycznia 2013 roku, tj. od dnia ogłoszenia wyroku przez Sąd Rejonowy w Łasku.

W pozostałym zakresie apelacja na podstawie art. 385 kpc podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

O kosztach postępowania przed sądem II instancji orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 108 § 1 kpc i art. 391 § 1 kpc oraz § 2 ust. 1-2, § 6 pkt 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zm.) i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 3 321 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu przez pełnomocnika z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. .

--	--

(...)